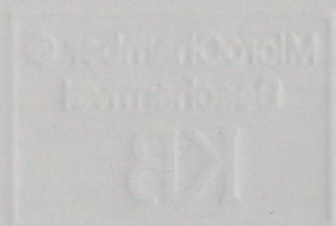

DE

TRIOMFEERENDE

MUZYK,

KAMERSPEL.

DOOR

WIBRANDUS DE GEEST.

Te AMSTELDAM,
By de Erfg: van J: LESCAILJE, op de Middeldam,
op de hoek van de Vischmarkt, 1698.

AAN DEN HEER

NICOLAAS van CAMPEN, *J.U.D.*

En mede Advocaat voor den Ed: Hove van Vriesland.

Liefhebber der Tooneel-Poëzy.

MYN HEER,

DE achting, die U E. voor de Tooneel-poëzy heeft, doet my de vrymoedigheid neemen, om U E: dit Kamerſpel op te draagen: op dat het U E. leevendige en blygeeſtige inborſt mag vervrolyken; zo my dit gelukt, achte ik myne tyd wel beſteed te zyn; te meêr, nu ik zie U E: Naam in 't voorhoofd van myn Dicht pronken; en dewyl gy my deze eere niet misgund hebt, mag ik my noemen,

MYN HEER,

Uw E: Vrind en Dienaar,

W. DE GEEST.

DE TRIOMFEERENDE MUZYK.

VERTOONERS.

CECILIA.	PALLAS.
MUZYK.	LASTER.

EERSTE TOONEEL.

CECILIA, *Verbeeldende de Godin der Muzyk met Lauweren gekroond, en een Maatſtok in de hand.*

E Zangluſt port my om ruimborſtig op te zingen,
Myn ſtem te huuwen met vergoode Hemellingen;
Ik praale op eene Troon van zuiver goud geſmeed,
'k Ben met de zelve ſtof verheerlykt, en gekleed.
Men booge op weetenſchap, noch niemand tracht vermeetel
Opwaarts te klimmen tot deez' heerelyke Seetel
Dan die myn Altaar vierd, die aan de Konſt verknocht
Door ſtem, of ſnaarenſpel myn Godheid eere aanbrocht:
Hen-liên beſtraale ik met myn goddelyke glanſſen,
Hen heffende met roem tot de allerhoogſte tranſſen,
En ſtel hen op Parnas, ja hooger aan 't geſtarnt
Daar Orpheus Lier, gelyk een gulde fakkel, barnt;
Ik vlecht om hunne kruin onwelkb're Lauwerkroonen,
Die hen vereeuwigen; door konſt beſtierde toonen,
Uitgalm ik hunne Lof, met vroolyk ſnaar-geluit;
Waar onder myne ſtem zich lieflyk paard, en ſluit;
Ik kan het hardſte hard, tot myne min, bekooren;
Ik maak de gryze kruin weêr jeugdig, en herbooren;
Een Pelius-verjongd; in Mavors Oorlogs-veld,
Maakt myne ſtem, de vuigſte, een dappermoedig held;

Wiens Weêrgalooze daân van niemant zyn volpreezen.
Maar gy, ô Yveraars, in Zangkonst uitgeleezen
En godlyk Snaargeluit! die vlug van de aard om hoog
Vliegt, als uw konst, en bralt uit 's waerelds nydig oog,
Als Grossi, Angelo, Josephi, Sabbathini,
Horati, Bart, Verlyts, Sacquart en Vericini;
Die stêm, en snaarenspel met zulken deftigheid
Ophieven, dat ik haar heb de eerkrans toegeleid;
Dore, Royet, Vermeer, Cazati, en Rovette,
Maiscoque, Berkelaars, Corelli met Marlette,
Basani, Mont, en Leeuw, die Davids traanen zingt,
Wyl Vondels Harp, met Leeuws gezang, de lucht door-
dringt;
Deez' Schat bewaard me in goud, en Konings Kabinetten,
Om dus een eeuwig lof de geesten by te zetten;
Zy brallen, schoonder als de klaarste Zonneschyn,
In de oudheid, die de kracht der deftigheid moet zyn.
'k Verlaat dan hier de roem der aardsche Konstgenooten,
En zie wat Helikon houd in haar Koor beslooten,
'k Bezoek de Zusteren, het dierbaar Negental,
Die god Jupyn, met Mnemozyne, ten geval
Der Waereld teelde, die, door onophoudlyk speelen,
Het al verheugen door haar stem, en held're keelen.
Klio verhaald de Daân der lang verleeden tyd,
In haar Geschied'nisboek; Melpomene doorsnyd
Het hart met droefheid, als zy naare Lykgezangen
Opheft in 't Weduw kleed, met zwart Feloers omhangen;
Thalia geeft verheugd den Blyspel dicht'ren stof;
Euterpe, is vroolyk als zy Veldschalmeijen, of
De Fluit, met ving'ren, drukt; Terpzichore, de Cyter,
Maatkonstig, slaande, maakt de tochten gaande, Myter
En waereldlyke Kroon gebiedt ze; Erato slaat
De Lier; terwylze zingt, en danst op effen maat;
Calliope verëeuwd de Braaven door haar Zangen,
En Heldedichten; Nimf Urania de gangen,
En 's hemels Ommekreits gaslaande, wyst ons aan,

Waar

Waar Zon, en Maan, waar dwaal en vaste Starren staan.
Polymnia spreekt door Gebeerden; doch Apol,
Bestierd hen alle, die, ten zyze zyn's zyn vol,
Heel niet vermoogen, hy regeerd de Zanggodinnen,
Bestraald haar mild'lyk, door een goddelyk beminnen;
Doe dat myn Dichters ook, ô Phebus! op dat zy
Myn lof uitboezemen, en zingen na waardy.

TWEEDE TOONEEL.

CECILIA, MUZYK *met een Muzykboek in de handen.*

CECILIA.

UW lieffelyke stem verheugd ons hart, en ooren,
't Is ons onmogelyk uw galmen na te spooren,
Als uw vergoode stem zo hooge toonen zingt,
Die, tot beschaamtheid, zelf de Goôn in de ooren dringt.
O Konstenaar! dank heb Natuur, die u gegooten,
En't brein gevorremd heeft, vaar voort myn Konstgenooten
Te kweeken voor myn Koor, 't geen met een luister praald
Die gaâloos is, daar niets van 't ondermaansch by haald,
Nu 't van uw' stem weêrgalmd; gy doet my adem haalen,
O waardig Leerling van de hemelsche koraalen!
Die Linus overtreft, die alle smart verdryft;
Gy zyt myn zuiver hart voor eeuwig ingelyft,
O zaalig Jongeling!

MUZYK.

Myn Konst, is nu aan 't groeijen,
En bralt vol heerlykheid, des wysheids beeken vloeijen
Haar toe van alle kant; zy steigerd trots in magt
Die door 't domdrieste brein voor dezen wierd veracht;
'k Word tederlyk bemind van hen, die steeds hunne ooren
Voorhene stopten, doch, die nu, om my te hooren,
Staâg jooken, achtende myn goddelyk geluit
Veel waardiger, als al des waerelds rykste buit.

CECILIA.

Ach! dat verkwikt myn hart, ik voel my als herleeven.

MUZYK.

'tStrekt my tot blydſchap, dat ik u, vermaak mag geeven.
Ik weet het leeven, is het leeven van de Konſt.

CECILIA.

Gy, Paerel van myn Koor, weeſt zeker van myn gonſt.

MUZYK.

Godin, 'k verdien niet dat men my zo hoog waardeere.

CECILIA.

Olyv', en Lauw'ren zyn gewaſſchen te uwer eere.

MUZYK.

Uw hoofd beſtraald de glans der held're Zonneſchyn,
Het zuiverſt wit, doormengt met flonkrend Carolyn,
Bedekt uw kuisſche leên, wanneer gy leend uwe ooren
Aan het gewyd Muzyk van Phebus hooge Kooren,
Waar zyn ooraakel mond verklaard den rechten zin
Voor hem die 't vat, gebruikt, een koſtelyk gewin,
Wyl onze ſtem u loofd in uwe marm're Zaalen.

CECILIA.

Muzyk, uw ſtem verdoofd de fiere Nachtegaalen,
Gy vliegt tot op Parnas; het glinſterend Gezicht
Van Helicon, dat albeſpiegelende Licht,
Bezield u, door zyn gonſt; des Hengſte hoeve beeke
Doet uw weetgierig brein in weetenſchappen kweeken.

MUZYK.

Dit paſt die geen, Godin, aan wien, in deze tyd,
Het leeven voor altoos is eeuwig toegewyd.

CECILIA.

Indien gy my geloofd, myn Zoon, gy zult ſteeds leeven,
Myn Godheid zal die kracht aan uw verdienſten geeven.
'k Zal zorgen dat geen Gier de onnooſle Duif verſcheurd.
Geen nydige Onkunde u langs myne Kooren ſleurd.
De Nyd, wiens woonſteê is by de akelige ſchimmen,
Die door geen Zonneſchyn,'t zy datze uit de Ooſterkimmen
Opryſt, of Weſtwaarts daald, in 't minſt beſcheenen werd,
Zal u niet deeren; maar van ſpyt haar eigen hert,
Om uw' voorſpoedigheên, verteeren; ik zal ſtraffen

Al uwe haat'ren, die onheusch u tegenblaffen;
En die verwaand en trots op uwe Zangkonst schempt,
Is geen, als die 't verstand onmaatiglyk verslempt.
't Verstandig Oordeel doet u praalen by de Gooden,
Die u, als disch-genoot, op hunnen Necter nooden;
'k Zeg, gy zult leeven in gewenste en stille vreê,
Zo lang als Simoïs haar Wat'ren stort in Zee;
Zo lang als Tenedos zal staan, en 't boomryk Yde,
Zal ik uw braave naam voor ondergang bevryde,
Zelfs, als het Lykvier u zyn laatste plichten doet,
Zult gy noch leeven in der volkeren gemoed.

MUZYK.

'k Zie dan de schelle Faam de Meesterrol reeds speelen,
En my de onsterflykheid op alle Konsttooneelen
Verschaffen; ja ik zie dat Theben door de Zang
Van Koning Amfion, en door de schelle klang
Van zyn vergulde Lier geboud is, dat de steenen,
Door 't minnelyk Muzyk, zich met elkaâr verëenen;
Deez' krachten heeft de Konst, die zy onzienlyk houd,
Zulks Thebens heerschappy is door myn magt gebouwd.
O Vrouw Cecilia, doorluchste der Godinnen!
Wie is 'er die niet moet uw eed'le Konst beminnen?
Die, prachtig uitgedosd, Vrouw Venus zelfs beschaamd,
Wiens prys van schoonheid al het godendom beaâmd;
Uw' glinsterend gesteent bralt in een trits van kroonen,
Want Godsdienst, min, en deugd in uwe boezem woonen;
Die Pallas wysheid hebt, het grootste heiligdom.

CECILIA.

O Jongeling! ik staâ voor uw lofreed'nen stom,
En voor de wysheid daar gy meê de Hemelingen
Uw achting hebt getoond, als men u hoorde zingen,
In Themis heilig koor, 't verëende zoet geluit
Van uwe stem, dat zich met snaarspel smelt, en sluit.
Gy, die demoedig zingt, en schynt als opgenoomen,
De stem allengs verheft tot dat zy is gekoomen
Tot een verheeven toon, dus voort, en naderhand

Geeft gy noch hooger klank; zulks men een yverbrand
Door uwe ftem ontfteekt; en vorders uw gedachten
Doen uitten al het geen, dat dapp're heldefchachten,
Thans brachten aan den dag op eeuwig parkement,
Het geen hen leeven doet, dat hen geen Lafter fchend,
De Nyd haar pylen fpilt, geen dulle mondvenynen (nen;
Bezwalken hun gelaat, maar doen hen fchoonder fchy-
Ja fchoonder dan voorheen; hun zuiverheid, befpat,
Werd wederom, door het Caftalifchbeeke nat,
Geheiligd, en gevaagd, in fpyt die hen benyden.

MUZYK.

Ik voel geen harteleed, neen! ik zou minder lyden
Als hen geen rampfpoed trof, ach neen! het is te zwaar
Te draagen deze laft.

CECILIA.

Neen, neen, geen Adelaar
Verbergt zich in een kuil, in naare moordfpelonken,
Of houd zyn brandend hart in 't onderaardfch verzonken,
Maar vliegt op wieken door het zwerk, en door de lucht,
Dat hy de ftraalen van de Zon in zyne vlucht
Ontmoete; zo doet gy, wiens geeft zal nimmer daalen,
Maar, fteeds van Hemel en van Aard meêr glory haalen,
Zulks, dat de Faam uw konft en eer, alom geacht,
Zal blaazen door 't Heelal by 't menfchelyk geflacht.
Maar wie koomt daar getreên, dus trots en opgeblaazen?
Ik loof dat hy my zoekt door dreigen te verbaazen;
Na 'k merk aan 't maagere gelaat, en oüde py,
Zo is 't de Lafter, voor wiens pyl geen menfch is vry.

DERDE TOONEEL.

CECILIA, MUZYK, LASTER.

LASTER.

WAt menfch zal zo verzot zyn brein en tyd befteeden
In noodeloos bedryf! wat dwaaze zottigheeden
Befpeurd men in deez' konft? dit heb ik vaak gezeid,
Dat

Dat het niet anders is als enkel ydelheid.
Deez' Konſt, 'k meen dulligheid, is zo hoog opgewaſſen,
Dat yder haar bemind, wat tuſſchen 's waerelds aſſen
Op 't hollende aardryk leefd, de ooren na haar wend.

CECILIA.

Myn Vriend, ik zie, dat gy de vruchten noch niet kend
Van myn godsdienſtigheên, myn zoete Nekterwellen,
Die ver te boven gaan de Rynſche Muſcadellen,
Op Bachus hoog-altaar te gulzig vaak geplengt,
Wyl overdaad van Wyn der menſchen herſſens krenkt;
Daar de vergoode ſtem geen oor oit kon verveelen
In een accoort geluit van Snaaren, en van Keelen.

LASTER.

Gy zyt een Schandvlek van de Kroon, met giftig ſtaal,
Zo ſchend gy uwe Vorſt, ontuchtig in uw taal,
En uw gebaarden, al uw doen is zotternijen,
Men noemd u Weetenſchap daar Mars en Venus ſtrijen;
Daar dronken Kermisboer, met Tryn, zyn ritſe Snol,
Na 't geil en walgelyk gedans, zich dol en vol
Zuipt, daar moet gy, Mevrouw, voor zangereſſe ſpeelen,
En zaagen op uw Veel voor dronken boere keelen.
Die u beminnen, en waant roem, en groote lof
Te krygen, die ontvangt maar enkel wind en ſtof;
Hy is verdwaald, en heeft zich zelf het meeſt bedroogen.

MUZYK.

Gy hebt de rechte borſt, tot noch toe, niet gezoogen
Van Moeder, die de Konſt doet kweeken; ſta vry af,
Gy bent voor ons te bot, te wreed, te fors, en ſtraf.

LASTER.

Het gloeijend Vermiljoen komt gy me in 't aanzigt trekken.

MUZYK.

Gy, Vuilik, zult daarom myn zuiver wit niet vlekken.

LASTER.

De Wysheid word verkracht daar men u kieſt voor Hoofd.

CECILIA.

Gy zyt, door vrouw Natuur, van uw verſtand beroofd.

LASTER.

Voor 't gaapen van uw ſtem moet ik myn ooren ſtoppen.

CECILIA.

Daar geen Geleerdheid is, moet Wysheid ydel kloppen.

LASTER.

Gy, als de felle Peſt, ontſteekt, gantſch dol, al de Aard.

CECILIA.

Gy zyt een Laſteraar.

MUZYK.

Zie hoe het Monſter baard!

LASTER.

Als gy, vol yverbrand, u deftig hebt gekweeten,
In 't zotſpel zyt doorgrond, wat hebt gy dan geweeten?
Wat, als een groote niet, die van u neemt de vlucht,
Verdwynd, verſtuifd, verzwind, als enkel wind en lucht;
Daar in, in ydelheid verſlytge uw jeugd, en jaaren,
Die, zonder vrucht, ô ſchand! dus zynde heen gevaaren,
Niet te achterhaalen zyn; gy dwaald, gy bent ontzind;
Die dit voor hemelgaaf najaagd krygt niet als wind.

CECILIA.

Gy zult ons aangezicht in 't minſte niet beſmetten.

LASTER.

Ik zal uw huichlaars gryns met ſchoorſteenroet blanketten.

MUZYK.

Weet dat myn heerlykheid nooit voor de Laſter neeg.

LASTER.

't Was beter dat uw tong thans voor de Waarheid zweeg,
Eì! treed uit dit Moeras eer ik u doe verſtommen,
Gy zyt in ſchyn maar tot aanzienlykheid geklommen.

MUZYK.

Vertrek u, Laſter, want ik ben dit marren moê,
Bedwing uw ſchendtong, houd uw mond van ſchelden toe.

LASTER.

Door myn beleid zult gy noch eindelyk vervallen.

MUZYK.

De Wysheid band u uit haar konſtberoemde wallen.

VIER.

VIERDE TOONEEL.

PALLAS, *met een Lauwerkroon in de hand*, CECILIA, MUZYK, LASTER.

PALLAS.

ONredelyk Gedrocht, gy zyt geenzins te Atheên,
Daar men u offerd, en u, Monſterdier, voorheen
Altaaren ſtelden, daar Apel, met leevensverve,
't Vervloekte Schepzel, u alleenig, ten bederve
Des menſchlyken geſlachts verſtrekt, aldus afmaald;
('k Acht noodig, myn Vrindin, dat dit u zy verhaald)
Daar zit een Man, met lange, en opgeſpalkte ooren,
Gereed de Logentaal van Laſter aan te hooren,
Hy nood hem daar hy komt met uitgeſteeken hand;
Daar ſtaan twee Vrouwen Onverdachtheid, Onverſtand;
De Laſter komt verwoed van vooren aangevloogen,
De Logenmond is net, en wel geſteld, maar de oogen
Staan brandende, als een vier, en 't helſche moordgelaat
Is van een euv'le toorn ontſteeken; 't Monſter ſlaat
Dus ſtadig voort, houd in haar ſlinker hand ontſteeken
Een brandend fakkellicht; dus komtze door te breeken,
Sleept met de rechterhand, en omgedraaiden hals,
Een Jongeling, die vaſt de hemelgoôn, door 't valſch
Betichten, bidt om wraak, met opgeheeven armen;
De onzuivere, en bleeke Nyd, 't Bedrog, geheele zwarmen,
Wanſchepſels treên haar voor; 't bedroefde Laatberouw
Volgt haar van achteren, ziet om, als of ze wou,
In 't oud gereeten kleed, de Waarheid, die haar ſchreeden
Traâg rekt, de onnozelheid der Jongeling ontleeden.
Hier hebt gy myn verhaal. Wat is 'er dat my let,
Dat ik u, Wangedrocht, niet morzele en verplet?
Wanſchepzel, dat al de Aard, zo dikwils deed vergaaren,
Die zo veel twiſt, en wraak gingt in de waereld baaren,
Door uw vervloekte tong, tot laſteren gewend,
Die deugd, en eer, ja vaak de Goôn zelfs hebt geſchend,

Vertrek uit myn gezicht. Daar gaat het Schrikdier heenen.

VYFDE TOONEEL.

PALLAS, CECILIA, MUZYK.

PALLAS.

NU bid ik, dat gy my wilt uw gehoor verleenen;
Gy zult nu, als een God, steeds leeven; yder weet
Dat ik gezwooren heb, een dier gestaafden eed,
Te geeven u een kroon, die nimmer zal verslenssen,
Maar houden 't jeugdig groen, zo lang als 't Aardryk menschen
Zal draagen in haar schoot; uw weêrgalooze lof:
Leefd eeuwig, hier, hier na zelfs by de Goôn in 't hof
Des hemels; alles buigt zich neder voor uw voeten,
En komt u, als een God der Konsten, te begroeten,
De stem van uwe keel, die yders hart doorboord,
Wert met verrukking, en veel blydschap aangehoord,
De Aaloudheid kon de zang van Marco niet onbeeren,
Die zweeg; hoe veel te meêr zal men uw toon begeeren
Die 't gansche menschendom verheugd, ja zelfs de Goôn;
Ontvang dan van myn hand de ontsterfelyke Kroon.

MUZYK.

Zie, de allerroodste kleur blyft op myn kaaken hangen
Met schaamrood vermiljoen; 'k word meêr en meêr bevangen
Door de onverdiende loon; Godin, ik sta verstomd.

PALLAS.

't Is tyd, dat nu de Faam uw heerlykheid uitbromt,
De grootheid van uw konst, door 't wyd Heelal trompetten,
Uw' deugd beloone, door veel luister by te zetten,
Schoon dat de Laster hier vervaarlyk tegens bruld,
Uw destigheid, beklad onschuldig met de schuld
Van dartele ydelheid, in 't speelen, en in 't zingen;
Maar 'k zweer, myn waarde Zoon, de wederspannelingen
Gevoelen zullen tot haar straf, en smart, dat my

Hun

Hun ingezwolgen haat, en dulle raazerny
Mishaagd; ik zal de Konst beschermen, en de vlaagen
Verdryven, en gy zult uw Vyand zien verslaagen
Voor uw voeten, ik zal maaken dat en dal,
En bergen galmen met een lieffelyk geschal,
Om uw vergooding, waar dat de Echo uit haar klippen,
Door wederstuit, de klank uit haare mond laat slippen,
En, schoon ze al 't aards gewoel voor eeuwig is ontvlucht,
Zalze echter schaateren, en maaken bly gerucht,
Door zang daar toe genoopt.

MUZYK.

'k Ben dan de naare nachten
Ontkoomen, en bevryd voor Haats vergiste schachten;
'k Schroom nu geen tydig graf, versteeken van het Oog
Der waereld, neen! ik treed, in zegepraal, om hoog
Ten Hemel, en plant daar myn Overwinnings stander,
Met Lauweren gekroond om 't gulde hair; wie kand 'er
Oit meerder eer geschiên, als my, die Nyd verwon,
En draag het hoofd, omringt met straalen van de zon?

PALLAS.

Uw kruin zal nu niet als vergulde sterren draagen,
Gy zyt vergoôd, geen Nyd, geen Haat kan u vertzaagen.

CECILIA.

Gy deeld ons meê een goed, dat 'k boven menschlyk acht.

PALLAS.

Gy hebt deze eer u, door uw konst, zelf toegebragt.

CECILIA.

Vereer ons met uw Zang.

MUZYK.

Ik zal my niet verschoonen
Om u dan eerst een Schets van myn Gezang te toonen,
Zo heffe ik helder aan, ter eere van de Konst,
En dan tot lof van u, door uw' gegeeven gonst;
Dan dreune ik Heldetoon, nu Liefdens Minneranken;
Doch, dit zal weezen, om u, Pallas, te bedanken.

MUZYK, *zingt*, Stemme: *Als ik het lyden overdenk.*

HEt ſchoonſte ſchoon dat nergens meêr
Op de Aarde leefd, die lekkernijen,
Verheugen my, om dat ik weêr,
'tGemoed van yder kan verblijen.

Schoon dat de Laſter heeft gedoemd,
Myn hemelzang, en lieflyk ſpeelen,
Orpheüs heeft my weêr geroemd,
Als hy aanminnig zat te kweelen.

Ik ben de Zangheld, die myn tong
Zeer luſtig kan tot vreugde zetten,
'k Bedroefde elk, als ik klaaglied zong;
Ik leer de Minnaars minnewetten.

'k Zing moedig in het bloedig veld,
Daar Mars zich toond aan alle kanten;
Ook hebbe ik wel myn Lier geſteld
Op Dirces Zoon met zyn Bachanten.

Hoe dikmaals hebbe ik my geplaaſt,
In 't dichſte van de Cederboomen,
Daar de Echo myne ſtem weêrkaatſt,
Zo drâ de galm my was ontkoomen.

Wie kittelt zich niet in myn lof?
De ſmaakelyke Nektertoogen
Verſtrekken my tot voedings ſtof,
De Laſtertaal niet te gedoogen.

In konſt zo ſpanne ik ver de kroon,
Geen grooter kan Natuur thans baaren.
Een eeuwig lof ſtrekt my tot loon,
Gevlochten Lauw'ren om myn hairen.

PALLAS.

PALLAS.

O aller konsten Konst! ô dierbaare kleinood!
O eeuwige artzeny! ô heerscher van de dood!
O kostelyk Juweel! wat eernaam zal 'k vereeren
Aan die, die 'k met myn magt op 't hoogst niet kan waar-
deeren?
Schoon ik de Lauweren met roode roozen meng,
Uw dierbaar hoofd, met Aganippisch vocht, bepleng,
't Is ydel, Vrouw Natuur ontbreeken zelfs sieraaden,
Schoon gy myn goede wil, en gonst niet zoud versmaaden,
Doch 't beste dat ik heb, is dat gy, als een held,
Om uw verdiensten by de Goden werd gesteld.

CECILIA.

Zo moet myn waarde Zoon, met held're straalen brallen,
Geëerd zyn daar de Zon, aan 't ryzen en aan 't vallen,
In Thetis schoot vernacht, hy mengd zyn glans in een
Met die van Febus, als hy 't aangenaamst verscheen:
Dus praald hy schoonder, dan het heerelykste weezen,
En is ten toppunt van de glory opgereezen.

MUZYK.

De Laster had de Konst een slagveer uitgerukt,
Die nu, door myne voet, werd op de nek gedrukt.

PALLAS.

Nu zal de toorn van veel vloekwaardige Aards-tierannen,
Dikwils vol woede, tot bederfnis 't zaamgespannen
Van myne kinderen, u niet meêr belgen, neen!
Geen alverteerend vier, geen staal rukt ons van een;
De Tyd, die alles eet door 't roesten van de jaaren,
Zal u niet deeren; gy zult leeven in de blaâren
Van eeuwig Parkement; het Parisch marmer werd
Bedisseld tot een beeld van eer voor u; in 't hert
Der menschen zult gy zyn, myn Zoon, zo altoos leeven,
Zelf na uw Lykbus, en het tydelyke sneeven.
Ik spelle u dit, en gy kend myn voorweetenheid,

My, voor veele eeuwen, als Godinne, toegeleid.
Ik zal de Laster, die te stout u aan dorst randen,
Uw sieraad scheuren, met zyn fel vergifte tanden,
Ten voorbeeld straffen, en na 't bloedig moortschavot
Doen brengen, dat zyn hals wert van de romp geknot.

U I T.